

- b) et nyt Møde berammes til Sagens Foretagelse,  
 c) Vidnet beordres strax hensat til Forvaring paa offentlig Bekostning, indtil det i det berammede Retsmøde har været fremstillet og besvaret de det lovligen gjorte Spørgsmaal; dog har Vidnet Afgang til Løsladelse mod saadan Sikkerhed, som Retten finder tilstrækkelig.

For Sværffættelsen af den under Litr. c giivne Bestemmelse sørger Rettens Formand, hvorimod det berøer paa Parterne selv at gjøre Eksekution for de tildømte Omkostninger.

#### § 220.

Er der i Medfør af de foregaaende Paragrafer idømt et udeblevet Vidne Straf og Erstatning, har Vidnet, naar det fremstilles eller møder for Retten til Vidnesbyrds Afslæggelse, Afgang til at fremkomme med Oplysninger om, at det har havt lovligt Forfald, eller at behørig Indkaldelse ikke har fundet Sted. Findes disse Oplysninger fyldestgjørende, ophæver Retten den over Vidnet affagte Kjendelse. Dog kan Retten, hvis det befindes, at Vidnet vel har havt lovligt Forfald, men det har forsvømt at anmeldte saadant for Retten saa betimeligt, at Bestemmelsen i § 185 sidste Stykke kunde komme til Anvendelse, efter Omstændighederne indskrænke sig til at nedsette den idømte Straf eller de Vidnet paalagte Omkostninger.

Nægter Retten at tage Vidnets Indsigelse til Følge, forsaavidt den fremsættes i det Møde, hvortil Vidnet er indkaldt, eller at ophæve den Kjendelse, som ifølge §§ 218 og 219 maatte være affagt over Vidnet, kan Vidnet erholde en Frist til at iværffætte Besværing.

Fremsetter Vidnet ikke Begjæring om den ifølge § 218 affagte Kjendelses Ophævelse i det Møde, til hvilket Sagens Forhandling er udsat, anses Besværing over Kjendelsen for frasaldet, og der kan da ikke heller iværffættes nogen Besværing over den i Tilfælde af fortsat Udeblivelse faldne Kjendelse.

#### § 221.

Vægrer et Vidne sig ved at svare, uden at ville iværffætte Besværing eller efter ved Høiesteret at være kjendt pligtig til at vidne, og vil Parten ikke frasalde det fremsatte Spørgsmaal, beordrer Retten Vidnet strax hensat til Forvaring paa offentlig Bekostning.

Gjør Vidnets Vægring det nødvendigt at udsætte Sagen, dømmes det derhos til at erstatte de ved det forgjæves afholdte Møde forvoldte Udgifter.

Vidnet forbliver i Forvaring, indtil det bekvemmer sig til at svare. Det har i saa Fald at tilkjendegive Rettens Formand dette, hvorefter han paa Vidnets Bekostning indkalder alle Vedkommende til Møde.

Dog bliver Vidnet saavel i heromhandlede som i det i § 219 nævnte Tilfælde at løslade efter 6 Maaneders Forløb, saavel som naar Parten tilkjendegiver, at han frasalder dets Førelse.

#### § 222.

Naar et Vidne er afhørt, forbliver det tilstede under den senere Bevisførelse, indtil Formanden tillader det at forlade Retten enten ubetinget eller imod at blive tilstede i Nærheden.

Vidnerne maa ikke forelægge Parterne eller hverandre Spørgsmaal, men de kunne begjære af Formanden paany at stedes til Afhørelse, naar de i Løbet af Forhandlingerne ville fuldstændiggjøre eller berigtige deres egne eller et andet Vidnes eller Parternes Udsagn. De kunne ligeledes efter Parternes Begjæring eller Rettens Beslutning afhøres paany, naar dertil findes Anledning.